

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 81/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť I. P., Š., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., Advokátska kancelária, T., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 To 65/2010 z 10. marca 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 33/2011 z 20. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. novembra 2011 doručená sťažnosť I. P., Š. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn.

7 To 65/2010 z 10. marca 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 33/2011 z 20. septembra 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T/144/2008 zo 6. septembra 2010 uznaný vinným z trestného činu usmrtenia podľa § 149 ods. 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a trestného činu neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov, ako aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 5 rokov.

O podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 To 65/2010 z 10. marca 2011, ktorým toto odvolanie ako nedôvodné podľa ustanovenia § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol.

Proti druhostupňovému rozhodnutiu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd v zmysle ustanovenia § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože neboli zistené dôvody dovolania podľa ustanovení § 371 Trestného poriadku.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že označenými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a jeho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ svoje námietky opieral o túto argumentáciu:

«Zavinenie k dopravnej nehode

V otázke priebehu skutkového deja - kolízie s poškodeným cyklistom, existuje viacero alternatív vyplývajúcich zo znaleckého dokazovania.

Súd odmietol alternatívy prednesené znalcom, ktorého posudok zabezpečil sťažovateľ, a to s poukazom na svoje svojvoľné, právne nepreskúmateľné závery, opreté len o dohady, zjavne so selekciou hodnotenia dôkazov určitým smerom, čo je ústavne neakceptovateľné.

Záveru súdu o nepochopiteľnom manévri cyklistu, citujem „musel prejsť na ľavú stranu ulice Ú. a pri jej ústí prudko stočiť bicykel o približne deväťdesiat stupňov tak, aby sa dostal do osi prichádzajúceho vozidla B.“, sú z pohľadu sťažovateľa nepochopiteľné,

nemožno zistiť odkiaľ takéto závery súd zobral, sú nepravdivé, v znaleckom posudku nie sú uvedené.

Dohady súdu typu, čo musel poškodený vidieť a čo nie, tiež sťažovateľ odmieta, dopravné nehody takto vnímať nemožno a prístup súdu dokresľuje nie práve najšťastnejšia veta uvedená v odôvodnení prvostupňového rozsudku, že to, že obžalovaný pri jazde porušil takmer všetky predpisy o premávke na pozemných komunikáciách, ktoré porušiť mohol, neznamená, že tieto predpisy porušoval aj poškodený.

Čo si o tomto možno z odborného pohľadu myslieť, nechce sťažovateľ komentovať, je mu však nejasné, na základe akého procesne vykonaného dôkazu dospel súd k záveru, že poškodený cyklista neporušil ani jedno pravidlo cestnej premávky, napr. nešiel po ľavej strane ulice Ú.

Súd odmietol výpoveď svedka J. S. z dôvodov, ktoré sťažovateľ nevie posúdiť a právne dôvody to nie sú.

Rovnako, aby súdu „sedela“ ním zvolená alternatíva, považuje súd výpovede svedkov F. S. a M. S. v časti týkajúcej sa otázky, či videli poškodeného cyklistu na ulici s. v kritickom čase, keďže sa vyjadrili, že ho nevideli, za nejednoznačné, vraj si ho len nemuseli všimnúť.

Súd prijal za jednoznačnú len alternatívu znalca Ing. F. D., a to opäť s poukazom na laické a nepreskúmateľné dôvody typu, že bicyklista nemal dôvod jazdiť po chodníku, ponáhľali sa tam ľudia do práce, čo by ho viedlo k tomu aby z neho zišiel atď. a výpovede svedkov, ktoré do tejto alternatívy nezapadali, jednoducho považoval za nevierohodné.

Súd dospel k záveru, že alternatíva vypracovaná v znaleckom posudku sťažovateľa, spočívajúca v tom, že poškodený vychádzal z ulice Ú. je vylúčená, a to bez opory vo vykonanom dokazovaní.

Súd sa aj v tomto prípade pohrával v zásade s vierohodnosťou dôkazov - dvoch znaleckých posudkov z cestnej dopravy, a aj s výpoveďami svedkov, čo vyhodnotil opäť svojvoľne.

Z pohľadu právneho, ak je súd postavený pred úlohu zhodnotiť vierohodnosť dvoch skupín odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť niektorého z dôkazov odôvodniť len okolnosťami svedčiacimi o vierohodnosti inej skupiny dôkazov, čo súdna prax rešpektuje pomerne dlhú dobu (napr. už R 6/1970).

Možno poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. 3 ÚS 617/2000 zo dňa 4.10.2001, ktoré uvádza, že orgány činné v trestnom konaní od najnižšieho po najvyšší stupeň nesmú vykonávať selekciu dôkazov, ktoré potvrdzujú alebo vyvracajú vinu. Nikto nie je podľa vlastných kritérií oprávnený vykonávať selekciu dôkazov a nesmie viesť konanie určitým smerom. Tiež platí už vyššie uvedené, že vina musí byť preukázaná bez akýchkoľvek logicky odôvodnených pochybností, čo sa vo vzťahu k tejto právnej kvalifikácii nestalo.

Zo zásady in dubio pro reo vyplýva, že ak po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke významnej pre rozhodnutie, ktoré nemožno rozptýliť vykonaním a skúmaním ďalších dostupných dôkazov, je nevyhnutné rozhodnúť v prospech obvineného.

Prijat' len jednu z alternatív dvoch alebo viacerých možných spôsobov priebehu skutku možno iba vtedy, ak je tento skutkový dej vykonaným dokazovaním jednoznačne a nepochybne preukázaný, kým iná alternatíva skutkového deja vo vykonanom dokazovaní, hoci bolo realizované v potrebnom rozsahu, nemá oporu.

Ak však pretrvávajú pochybnosti aj po vyčerpaní všetkých potrebných a dostupných možností dokazovania o priebehu skutku, uplatní sa pravidlo „in dubio pro reo“ (Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Tz 10/2001 zverejnené v časopise Zo súdnej praxe 5/2002 na strane 113).

IV.

Stav vylučujúci spôsobilosť

Okresný súd v Nových Zámkoch s čím sa stotožnil aj Krajský súd v Nitre v rozsudku uviedol, že výpoveď sťažovateľa na hlavnom pojednávaní v otázke požitia alkoholických nápojov je nevieryhodná, čo oprel o skutočnosť, že sťažovateľ až do hlavného pojednávania ani v jednej zo svojich predchádzajúcich výpovedí neuvádzal, že po dopravnej nehode požil alkoholické nápoje.

Takéto stanovisko súdu, bližšie nekonkretizované, je v otázke posúdenia vierohodnosti výpovede sťažovateľa nepreskúmateľné, nie je postavené na logických a právnych záveroch, nie je pravdivé (alkohol sťažovateľ spomínal už vo výpovedi zo dňa 5.5.2008 uskutočnenej v prípravnom konaní, nikoho to však bližšie nezaujímal).

Sťažovateľ tvrdí, že nebolo preukázané, či inému spôsobil z nedbanlivosti smrť v stave vylučujúcom spôsobilosť, vykonávať činnosť riadenia motorového vozidla, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky.

Stav vylučujúci spôsobilosť je potrebné v každom konkrétnom prípade zisťovať a dokazovať (napr. R 54/1968).

Podľa poznatkov lekárskej vedy nie je žiadny, teda ani nadpriemerne disponovaný vodič motorového vozidla, schopný bezpečne riadiť motorové vozidlo, ak dosiahne hladina alkoholu v jeho krvi najmenej 1 promile.

U vodiča, u ktorého bolo zistené v dobe riadenia menšie množstvo alkoholu v krvi než 1 promile, je vždy nevyhnutné dokázať, že jeho schopnosť riadiť motorové vozidlo bola skutočne znížená v rozsahu, aký predpokladá ustanovenie § 149 ods. 4 resp. § 289 Tr. zák. (predtým § 201 Tr. zák.).

Súd sa vôbec nezaoberal týmito základnými právnymi východiskami a nebral do úvahy skutočnosť, že v čase, keď sťažovateľ vozidlo riadil, nemal v krvi toľko alkoholu, aby jeho schopnosť riadiť motorové vozidlo bola skutočne znížená v rozsahu, aký predpokladá ustanovenie § 149 ods. 4 resp. § 289 Tr. zák.

V tom čase mohla hladina alkoholu v jeho krvi podľa znaleckého posudku Ing. I. I. mať spodnú hranicu 0,75 promile, čo nie je stav vylučujúci spôsobilosť riadiť motorové vozidlá.

V každom prípade stav vylučujúci spôsobilosť v tomto konkrétnom prípade nikto nepreukázal a súd pri svojom odôvodňovaní rozsudku uviedol len to, že výpoveď sťažovateľa je nevieryhodná, čo je ústavne neakceptovateľné.

Otázka vierohodnosti výpovede pri procesnom postavení obžalovaného nie je postavená správne pri hodnotení jeho výpovede, otázka musí byť postavená tak, či to tak mohlo byť alebo je takáto možnosť jednoznačne a bez akýchkoľvek logicky odôvodnených pochybností vyvrátená.

Vina musí byť preukázaná bez akýchkoľvek logicky odôvodnených pochybností, čo sa vo vzťahu k tejto právnej kvalifikácii nestalo.

Zo zásady in dubio pro reo vyplýva, že ak po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke významnej pre rozhodnutie, ktoré

nemožno rozptýliť vykonaním a skúmaním ďalších dostupných dôkazov, je nevyhnutné rozhodnúť v prospech obvineného.

Prijat' len jednu z alternatív dvoch alebo viacerých možných spôsobov priebehu skutku možno iba vtedy, ak je tento skutkový dej vykonaným dokazovaním jednoznačne a nepochybne preukázaný, kým iná alternatíva skutkového deja vo vykonanom dokazovaní, hoci bolo realizované v potrebnom rozsahu, nemá oporu.

Ak však pretrvávajú pochybnosti aj po vyčerpaní všetkých potrebných a dostupných možností dokazovania o priebehu skutku, uplatní sa pravidlo „in dubio pro reo“ (Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 Tz 10/2001 zverejnené v časopise Zo súdnej praxe 5/2002 na strane 113).

Z konania súdu, ktorý na jednej strane požiadal po výpovedi sťažovateľa na hlavnom pojednávaní znalca Ing. I. I. o doplnenie posudku a na strane druhej toto doplnenie odmietol, pravdepodobne iba preto, že sa nehodilo do vopred zvolenej skutkovej verzie súdu a takéto niečo súd ani nečakal, možno vyvodit' protiústavný postup, spočívajúci v selekcii dôkazov súdom.

Možno poukázať opäť na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. 3 ÚS 617/2000 zo dňa 4.10.2001, ktoré uvádza, že orgány činné v trestnom konaní od najnižšieho po najvyšší stupeň nesmú vykonávať selekciu dôkazov, ktoré potvrdzujú alebo vyvracajú vinu. Nikto nie je podľa vlastných kritérií oprávnený vykonávať selekciu dôkazov a nesmie viesť konanie určitým smerom.

Kritéria súdu na posúdenie vierohodnosti výpovede sťažovateľa sú veľmi svojské, nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, sú v rozpore so zákonom.

Pri súčasnej preferencii kontradiktórnosti procesu a realizácie práv obžalovaného najmä v súdnom konaní, je odmietnutie výpovede obžalovaného v konaní pred súdom s poukazom na to, že niečo nehovoril v konaní prípravnom a hovorí to až na hlavnom pojednávaní pred súdom (hoci sa ho na to niečo v prípravnom konaní nikto nepýtal) zjavne účelové a protiústavné (nejde tu totiž o situáciu, že obžalovaný to niečo hovorí inak v konaní pred súdom a inak na hlavnom konaní, pričom rozpory nevie vysvetliť).

Najvyšší súd SR sa vo svojom rozhodnutí dovolaním namietanými skutočnosťami nezaoberal s odôvodnením, že sú skutkové okolnosti nesmie preskúmavať.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a jeho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, tieto rozhodnutia zrušil a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 To 65/2010 z 10. marca 2011

Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti judikatúra ústavného súdu reflektujúca na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54) v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť zároveň garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010).

V zmysle uvedeného preto ústavný súd pristúpil k preskúmaniu námietok sťažovateľa uplatnených vo vzťahu k označenému rozhodnutiu krajského súdu, ktoré bolo napadnuté dovolaním sťažovateľa a dovolacím súdom posúdené ako neprípustné.

Preskúmaním sťažnosti a príslušného spisového materiálu ústavný súd zistil tieto relevantné skutočnosti, ktoré boli východiskom pre jeho rozhodovanie:

Pôvodný rozsudok okresného súdu sp. zn. 1 T/144/2008 z 21. januára 2009 krajský súd zrušil svojím uznesením sp. zn. 7 To/20/2009 z 20. mája 2009, v ktorom uviedol: *„Čo sa týka záverov súdu I. stupňa ohľadom požitia alkoholických nápojov obžalovaným, odvolací súd sa s nimi plne stotožňuje a ako na správne na ne poukazuje. Aj odvolací súd*

považoval obranu obžalovaného ohľadom požitia alkoholických nápojov po dopravnej nehode za účelovú a nie je potrebné závery súdu I. stupňa v tejto otázke spochybňovať. Odvolací súd však poukazuje na postup súdu I. stupňa v rozpore s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku, keď uvedený posudok predložený stranou v konaní nebral ako celok, ale len poukázal na najpravdepodobnejšiu alternatívu vzniku dopravnej nehody. Nie je však zrejmé ako sa súd I. stupňa vysporiadal so závermi Ing. V. H., a prečo nevyhodnotil všetky alternatívy vzniku dopravnej nehody, uvádzané v posudku, ale len vyňal jednu z alternatív znalcom označenú ako najpravdepodobnejšiu a označil ju za neprijateľnú a vylúčil možnosť vzniku dopravnej nehody uvedeným spôsobom. S poukazom na rozpory a porušenie práva obžalovaného na obhajobu bude úlohou súdu I. stupňa odstrániť rozpory a preveriť obranu obžalovaného, aby tak bolo možné zákonne a správne rozhodnúť v merite veci a v prípade uznania viny pri ukladaní trestu podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona.“

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 1 T 144/08 zo 6. septembra 2010 uznal sťažovateľa vinným zo spáchania trestných činov usmrtenia podľa § 149 ods. 4 Trestného zákona a neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol:

„Z doznania obžalovaného a z výpovede svedka T. K. bolo preukázané, že vozidlo B. v čase dopravnej nehody viedol obžalovaný I. P.

Do konania v prípravnom konaní bol pribratý znalec z odboru cestnej dopravy Ing. F. D. a obžalovaný prostredníctvom obhajcu v konaní pred súdom predložil znalecký posudok znalca z odboru cestnej dopravy Ing. V. H. Oba znalecké posudky sa zhodujú v tom, že vozidlo B. narazilo pravou prednou stranou do pred ním idúceho bicykla na ktorom išiel poškodený súbežne so smerom vozidla B. a do poškodeného narazilo rýchlosťou 104 km/hod ($\pm 3\%$) vo vzdialenosti 20 m od východzieho bodu merania - znalec Ing. D., vo vzdialenosti 19,578 m - znalec Ing. H.

V prípravnom konaní boli znalcom Ing. D. v jeho znaleckom posudku rozoberané dve alternatívy jazdy poškodeného. Jedna, že išiel po ulici S. po ceste, druhá že išiel po ulici S. po chodniku a na križovatke, kde došlo k dopravnej nehode zišiel z chodníka pred prichádzajúce motorové vozidlo. V znaleckom posudku Ing. V. H., vypracovanom na žiadosť matky obžalovaného, je uvedená ďalšia alternatíva možného pohybu poškodeného a to že

prichádzal sprava z ulici Ú. ústiacej do križovatky, kde došlo k dopravnej nehode. Táto ulica Ú. neústi kolmo do ulice S., ale je k nej situovaná šikmo.

Znalec Ing. H. sa v svojom znaleckom posudku sa priklonil k najpravdepodobnejšej alternatíve, že poškodený vyšiel na ul. S. z ulice Ú. Tento svoj názor zdôvodňoval výpoveďami vodiča protiidúceho autobusu svedka F. S. a cestujúcej v autobuse svedkyne M. S., ktorí v prípravnom konaní i na súde vypovedali, že nevideli bicyklistu, videli iba protiidúce auto (vozidlo B.) a následne letiaci bicykel. Znalec iné odôvodnenie tejto, z jeho strany najpravdepodobnejšej alternatívy nemal. V podstate hodnotil dôkazy, čo však znalec hodnotiť nemá.

Svedok F. S. na hlavnom pojednávaní navyiac uviedol, že pred tým než videl letiaci bicykel, videl veľa cyklistov idúcich po ceste. Svedkyňa M. S. vypovedala, že protiidúce vozidlo išlo rýchlo. To znamená, že toto vozidlo musela určitú chvíľu pozorovať na to, aby sa mohla takto vysloviť o jeho rýchlosti, čím protiidúce vozidlo upútalo jej pozornosť. Tiež treba zdôrazniť, že poškodeného obaja svedkovia mohli pred nárazom vidieť, pretože určitý čas sa musel pohybovať v ich zornom poli. Preto nemožno výpovede týchto svedkov považovať ako jednoznačné a nespochybniteľné, ktoré by ako jediné boli dôkazom na to, že poškodený pred dopravnou nehodou išiel po ul. Ú. Jednoducho si nemuseli všimnúť a nevšimli si prichádzajúceho poškodeného, tak ako nevideli náraz vozidla B. do poškodeného. Uvedení svedkovia nevedeli odhadnúť v akej vzdialenosti boli, keď videli protiidúce motorové vozidlo a nevedeli sa vyjadriť ani k časovým súvislostiam.

Znalec Ing. D. považoval variant, že poškodený vyšiel z ulici Ú. za nepravdepodobný a v podstate sa pridržiaval záveru znaleckého posudku podaného v prípravnom konaní, ktorý na hlavnom pojednávaní potvrdil. Dospel k názoru, že bicyklista, aj keby zišiel z chodníka, vzhľadom na povolenú rýchlosť jazdy v obci (60 km/hod.) a neskorú reakciu vodiča vozidla B., nevytvoril obžalovanému z technického hľadiska náhlu ani neočakávanú prekážku. Za najpravdepodobnejší variant považoval plynutú jazdu poškodeného po ulici - ceste s.

Po doplnenom dokazovaní - doplnením oboch znaleckých posudkov k variantu, že poškodený vychádzal na ul. S. z ul. Ú., vyšlo najavo, že v tomto prípade by musel poškodený jazdiť v tejto ulici, ktorá je obojsmerná (vyplýva to z fotodokumentácie z miesta dopravnej nehody) tesne pred zabočením do ul. S. v ľavej polovici tejto ulice. Musel by z tejto ľavej

polovice zatáčať, aby sa dostal do miesta nárazu tesne pre nárazom. K takejto jazde nemal žiadny dôvod, navyiac by riskoval, že do tejto ulice môže z ul. S. zabočiť kedykoľvek iný účastník cestnej premávky. Aj v prípade jazdy v pravej polovici vozovky ul. Ú., aby sa dostal poškodený do miesta nárazu, by musel pred odbočením urobiť nepochopiteľný manéver a prejsť na ľavú stranu vozovky. Treba tiež dodať, že ul. Ú. ústí do ul. S. šikmo a pri odbočovaní z tejto ulice doprava na ul. S. je tupý uhol a pri jazde pri pravom okraji cesty ul. Ú. by sa poškodený vyhol nerovnostiam vozovky a zabočil by do ul. S. niekoľko metrov za miestom, kde bol zrazený. V prípade spomínaného nepochopiteľného manévru t.j. že by poškodený prešiel z pravej strany vozovky tesne pred odbočovaním doprava na ľavú stranu vozovky, by musel vidieť prichádzajúce vozidlo B. a mal by možnosť zabrániť stretu.

Súd vzhľadom na horeuvedení skutočnosti vylúčil alternatívu, že poškodený vychádzal pred dopravnou nehodou z ul. Ú.

Súd za jednoznačnú alternatívu považoval alternatívu, že poškodený pred nárazom išiel po ul. S. Poškodený bicyklista nemal dôvod jazdiť po chodníku, najmä keď sa ľudia tým smerom ponáhľali do práce a okrem toho by vyvstávala otázka, čo by ho viedlo k tomu, aby zišiel z chodníka na vozovku a nepokračoval v jazde po chodníku naďalej za križovatkou. To, že obžalovaný pri predmetnej jazde porušil takmer všetky predpisy o premávke na pozemných komunikáciách, ktoré porušiť mohol, neznamená, že tieto predpisy porušoval aj poškodený. Z technického hľadiska sa nedá ani jeden variant zdôvodniť. To však neznamená, že súd pri rozhodovaní musí bez ďalšieho dokazovania a úvah prihliadnuť iba na alternatívu pre obžalovaného najpriaznivejšiu.

Z ďalších dôkazov je preukazované, že obžalovaný sa nevenoval dostatočne vedeniu vozidla. Z výpovede svedka T. K., ktorý bol s obžalovaným vo vozidle B. ako spolujazdec vyplýva, že ani jeden z nich t.j. ani obžalovaný, nevedeli vôbec do koho na ulici S. narazili. Svedok sa vrátil na miesto nehody a telefonicky oznamoval obžalovanému, že zrazili bicyklistu. Z tohto hľadiska výpoveď obžalovaného, že sledoval cestu pred sebou a bicyklista sa objavil zrazu, (nevedel odkiaľ) je nevieryhodná. Ak by cestu sledoval musel by vidieť bicyklistu či už idúceho pred ním, alebo schádzajúceho z chodníka alebo vychádzajúceho z ulici Ú.

Na základe horerozvedených dôkazov a úvah nemal súd preukázané spoluzavinenie na dopravnej nehody zo strany poškodeného.

Obžalovaný z miesta nehody ušiel s vozidlom B., ktoré v čase nehody viedol. V prípravnom konaní, po tom, čo bolo zistené, že bol účastníkom predmetnej dopravnej nehody, bol podrobený dychovej skúške s pozitívnym výsledkom. Za účelom zistenia, či v čase dopravnej nehody obžalovaný bol alebo nebol, pod vplyvom alkoholu, bol pribratý do konania znalec z odboru toxikológie Ing. I. I. PhD, ktorý na základe dostupných údajov (výsledkov opakovaných dychových skúšok) a výpovedí obžalovaného a svedka T. K. v prípravnom konaní zistil, že obžalovaný v čase dopravnej nehody mal v krvi 2,17 až 2,62 promile alkoholu. Podľa jeho vyjadrenia v znaleckom posudku sa jedná o ťažký stupeň opilsti a na tejto úrovni sa objavuje dezorientácia o mieste a situácii, poruchy rovnováhy a delenia v priestore.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní tvrdil, že po požití alkoholu v noci pred dopravnou nehodou mal zdravotné potiaže (zvracal) a po nehode požil alkoholické nápoje a jedol. Napriek nevieryhodnosti tejto výpovede - keď znalec mal k dispozícii tri jeho predchádzajúce výpovede, v ktorých nič takého neuviedol, doplnil na žiadosť súdu znalecký posudok s prihliadnutím na tvrdenia obžalovaného na hlavnom pojednávaní. Vychádzajúc z údajov prednesených obžalovaným na hlavnom pojednávaní znalec zistil, že v čase dopravnej nehody by mal obžalovaný v krvi 0,75 až 1,25 promile alkoholu.

Súd nemal preukázanú ani v tejto časti vieryhodnosť výpovedi obžalovaného prednesenú na hlavnom pojednávaní vzhľadom na už spomínanú skutočnosť, že do hlavného pojednávania ani v jednej z troch výpovedí neuvádzal skutočnosť, o požití alkoholu po dopravnej nehode.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutkov, ktoré mu kládla za vinu obžaloba t.j. skutkov uvedených vo výroku rozsudku. Pretože mal súd preukázané, že obžalovaný ako vodič dopravného prostriedku spôsobil v stave vylučujúcom spôsobilosť vykonávať takú činnosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, inému z nedbanlivosti smrť, uznal ho vinným z prečinu usmrtenia podľa § 149 odsek 4 Trestného zákona.

Pretože obžalovaný ako vodič, po dopravnej nehode, na ktorej mal účasť, neposkytol a ani sa nepokúsil osobe, ktorá pri nehode utrpela ujmu na zdraví potrebnú pomoc, naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona. Súd ho uznal z tohto prečinu vinným. Nič na tejto situácii nemení to, že po náraze

poškodený utrpel také zranenia, na následky ktorých na mieste nehody zomrel. Obžalovaný sa ani nepresvedčil, v akom stave poškodený je, či mu nemožno pomôcť.“

Odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu sťažovateľ založil na argumentácii v podstate totožnej s odôvodnením sťažnosti podanej ústavnému súdu.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 To 65/2010 z 10. marca 2011 odvolanie sťažovateľa v zmysle § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že po zrušení pôvodného rozsudku prvostupňový súd dokazovanie doplnil v potrebnom rozsahu korešpondujúcom potrebe náležitého zistenia skutkového stavu. Aj odôvodnenie prvostupňového rozsudku kvalifikoval krajský súd ako zodpovedajúce požiadavkám ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku, a preto naň v podrobnostiach poukázal.

Krajský súd dôvodil, že v prvostupňovom konaní konajúci súd vychádzajúc z oboch znaleckých posudkov posúdením jednotlivých alternatív možného vzniku dopravnej nehody dospel k čiastkovému záveru, že poškodený sa pred nárazom plynulo pohyboval po ulici S., a teda si osvojil variant vzniku dopravnej nehody formulovaný v znaleckom posudku znalca pribratého do trestného konania podľa § 142 ods. 1 Trestného poriadku orgánom činným v trestnom konaní, ktorý v štádiu súdneho konania znalecký posudok doplnil. Krajský súd na tomto mieste zdôraznil, že sa s predmetným záverom stotožňuje.

V ďalšom bode krajský súd poukázal na výpoveď preukazujúcu, že sa sťažovateľ nevenoval dostatočne vedeniu vozidla, a to na výpoveď svedka, spolujazdca sťažovateľa, ktorý potvrdil, že po zrážke nevedeli, do koho na ulici S. narazili, preto sa on na miesto nehody vrátil a telefonicky oznámil sťažovateľovi, že vozidlom zrazili cyklistu.

Krajský súd sa vo vzťahu k obhajobe sťažovateľa smerujúcej k vyvráteniu záveru súdu o riadení vozidla v stave vylučujúcom spôsobilosť opätovne stotožnil so stanoviskom okresného súdu, ktorý výpoveď sťažovateľa v tomto smere považoval za účelovú a nevierohodnú, keďže v predchádzajúcich výpovediach, ktoré mal pribratý znalec k dispozícii pri vypracovaní znaleckého posudku, sťažovateľ neuvádzal, že požil alkoholické nápoje aj po nehode (keď z miesta činu odišiel), ale práve pred nehodou.

Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne názory všeobecného súdu, ktoré ho

pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Krajský súd ako súd odvolací konštatoval, že po zrušení predchádzajúceho rozsudku bolo okresným súdom dokazovanie doplnené v potrebnom rozsahu v súlade so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu zakotvenou v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku a prijaté rozhodnutie aj dostatočne odôvodnené, preto sa krajský súd naň v podrobnostiach odvolal. Napriek takto zvolenému postupu neopomenul krajský súd ústavné limity, ktoré musí dodržiavať pri odôvodňovaní svojich rozhodnutí každý súd vrátane odvolacieho súdu. Preto na zdôraznenie správnosti prvostupňového rozhodnutia doplnil podrobnú argumentáciu reflektujúcu na základné argumentačné východiská odvolania sťažovateľa.

Krajský súd kvalifikoval postup okresného súdu, ktorý formuloval podrobné a zároveň logické myšlienkové úvahy spojené s posudzovaním a hodnotením jednotlivých znaleckých posudkov a výpovedí svedkov, ako zodpovedajúci zásade voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku) poukazujúc na skutočnosť, že prvostupňový súd zohľadnil oba znalecké posudky (znalecký posudok obstaraný orgánom činným v trestnom konaní a jeho doplnenie, ako aj znalecký posudok obstaraný obhajobou spolu s jeho doplnením) a osvojil si ten variant dopravnej nehody, ktorý považoval za dostatočne preukázaný.

Krajský súd podporil aj záver prvostupňového súdu, ktorým tento vyvrátil obhajobu sťažovateľa (že sa dostatočne venoval vedeniu vozidla) poukazom na výpoveď relevantného svedka a jej logickým vyhodnotením v kontexte súvisiacich okolností.

Vo vzťahu k argumentom sťažovateľa týkajúcim sa otázky preukázania znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu usmrtenia (riadenia vozidla v stave vylučujúcom spôsobilosť) opakovane podporil krajský súd záver prvostupňového súdu, ktorý v tomto smere neakceptoval obranu sťažovateľa poukazujúc na okolnosti signalizujúce účelovosť a nevierohodnosť výpovede predostretej sťažovateľom v štádiu súdneho konania. Na tomto mieste považuje ústavný súd vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa za potrebné uviesť, že ani určitá nepresnosť, ktorá sa v danej otázke

v rozhodnutiach konajúcich súdov vyskytla, nie je dôvodom na zásah zo strany ústavného súdu, pretože v okolnostiach danej veci táto nevykazuje takú intenzitu, ktorá by v postupe súdu týkajúceho sa hodnotenia dôkazu (hodnotenie výpovede z hľadiska jej pravdivosti a vierohodnosti) signalizovala zjavné vybočenie z limitov ústavnosti [súdy chybné uviedli, že v prípravnom konaní mal znalec v čase vypracovania znaleckého posudku k dispozícii 3 výpovede sťažovateľa o požití alkoholu pred dopravnou nehodou, pričom v skutočnosti išlo o dve také výpovede, pretože po vypracovaní znaleckého posudku sťažovateľ v prípravnom konaní ešte poskytol výpoveď, v ktorej neurčito uvádzal, že „pravdepodobne“ požil alkohol aj po nehode v množstve, ktoré nevedel kvantifikovať].

Krajský súd teda na relevantné odvolacie námietky sťažovateľa reagoval a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa s nimi primeraným spôsobom vysporiadal.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v napadnutom rozsudku (aj prostredníctvom odôvodnenia prvostupňového rozsudku) zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil svoj skutkový a tomu zodpovedajúci právny záver, čím ako súd odvolací poskytol dostatočnú ochranu základným právam sťažovateľa.

Napadnutý rozsudok krajského súdu nenesie znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nie je v nesúlade s platnou právnou úpravou ani nepopiera zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem a predovšetkým obsahuje dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie svojich skutkových a právnych záverov vo vzťahu ku kontextu odvolacích námietok sťažovateľa. Ústavný súd v takýchto prípadoch nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu.

Samotná skutočnosť, že si krajský súd neosvojil interpretáciu výsledkov dokazovania a ich právne posúdenie z pohľadu sťažovateľa, nemôže ešte viesť k záveru o porušení základných práv sťažovateľa garantovaných čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Rozsudok krajského súdu tak zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, a ústavný súd preto konštatuje kvalitu jeho rozsudku ako súladnú s obsahom označených článkov ústavy, listiny a dohovoru.

Podľa judikatúry ústavného súdu ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vychádzajúc zo svojich záverov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti námietky porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 33/2011 z 20. septembra 2011

Z obsahu sťažnosti a z obsahu namietaného uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd zistil, že sťažovateľ podaný mimoriadny opravný prostriedok oprel o dovolacie dôvody v zmysle ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku a v dovolaní formuloval argumentáciu totožnú s argumentáciou sťažnosti podanej ústavnému súdu.

Najvyšší súd vo svojom uznesení o podanom dovolaní rozhodol tak, že ho v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol pre nesplnenie dôvodov dovolania podľa ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd v úvode odôvodnenia uznesenia predovšetkým poukázal na splnenie podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovení § 368 ods. 1 Trestného poriadku (možnosť podania dovolania proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená), podania dovolania oprávnenou osobou v súlade s ustanoveniami § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku a podania dovolania na príslušnom prvostupňovom súde a v zákonnej lehote podľa ustanovení § 370 Trestného poriadku.

Najvyšší súd vysvetlil podstatu dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom a na tomto mieste uviedol, že v kontexte dotknutého ustanovenia treba právo na obhajobu chápať

ako „vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva“. Najvyšší súd poukázal na to, že dovolací dôvod v zmysle označeného ustanovenia bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe a pri vykonávaní procesných úkonov bez prítomnosti obhajcu. V tejto súvislosti dodal, že v prípade zistenia porušenia práva na obhajobu je povinnosťou dovolacieho súdu preskúmať zároveň skutočnosť, či došlo k jeho porušeniu zásadným spôsobom, teda či toto porušenie malo za následok odlišné rozhodnutie v otázke viny. Najvyšší súd v nadväznosti na to argumentoval, že z obsahu spisového materiálu týkajúceho sa veci sťažovateľa vyplýva, že sťažovateľ v priebehu celého trestného konania mal možnosť vyjadriť ku všetkým skutočnostiam kladeným mu za vinu, navrhoval dôkazy, ktorými sa súd zaoberal, a teda plne realizoval procesné práva spojené s obhajobou, ktoré mu priznáva Trestný poriadok. Najvyšší súd zdôraznil, že za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov v rámci plnenia povinností vyplývajúcich z ustanovení § 2 ods. 10 a ods. 11 Trestného poriadku a ani ich vlastné hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku. V tejto súvislosti najvyšší súd dôvodil, že konajúci súd sám rozhoduje o vykonaní dôkazov, ktoré zabezpečia náležité zistenie skutkového stavu ako predpokladu spravodlivého rozhodnutia, a preto nesúhlasný postoj obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania a s hodnotením jeho výsledkov ešte nemôže zakladať dovolací dôvod. Nad rámec najvyšší súd dodal, že „V tomto smere nie je možné súhlasiť s tým, že prvostupňový súd ignoroval výpoveď svedka J. S. Tento svedok vo svojej výpovedi len nepriamo naznačoval, že poškodený by mohol odbočiť na ulicu S. z ulice Ú. Oba sudy sa tomuto možnému variantu vzniku dopravnej nehody však podrobne venovali. Mali k dispozícii znalecké posudky vrátane znaleckého posudku predloženého obvineným, znalec Ing. F. D. doplnil znalecký posudok s ohľadom na tieto skutočnosti, a preto výsluch svedka J. S., ktorý navyiac nevidel, či skutočne poškodený na ulicu Ú. odbočil a nevidel ani samotnú dopravnú nehodu konajúce sudy správne odmietli ako nadbytočný.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že prvostupňový súd sa riadne vysporiadal aj s návrhom obhajoby na doplnenie dokazovania (č.l. 344), keď požiadal

o doplnenie znaleckého posudku č. 019/08 Ing. I. I., PhD. a jeho dodatku o situáciu, o ktorej vypovedal obvinený na hlavnom pojednávaní, t.j. o požití alkoholických nápojov po dopravnej nehode a vplyv jeho žalúdočných ťažkostí. Tiež doplnil dokazovanie po vrátení vecí odvolacím súdom (uznesenie Krajského súdu v Nitre z 20. mája 2009, sp. zn. 7To/20/2009), a to doplnením znaleckého posudku č. 28/08 Ing. F. D. a znaleckého posudku č. 17/08 Ing. V. H. Okresný súd sa zaoberal i návrhom na doplnenie dokazovania pribratím ústavu súdneho inžinierstva na objasnenie alternatívy pohybu cyklistu, ktorý zamietol (č.l. 513). Správne postupoval i v tomto prípade, pretože ak obvinený v rámci práva na obhajobu navrhoval dôkazy, povinnosťou súdu bolo zaoberať sa každým takýmto návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím o návrhu rozhodnúť (čo však neznamená, že súd musí návrhu na doplnenie dokazovania vyhovieť). “.

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa subsumovanej pod dovolací dôvod obsiahnutý v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom) najvyšší súd uviedol, že tvrdenie o existencii tejto procesnej vady sťažovateľ ničím nepodložil a nepotvrďuje ju ani obsah spisového materiálu. Najvyšší súd poukázal na to, že konajúci súd regulárne prihliadol len na skutočnosti prejednané na hlavnom pojednávaní a opieral sa len o dôkazy na ňom vykonané. Najvyšší súd konštatoval, že argumentácia sťažovateľa svojím obsahom v podstate poukazujúca len na nesprávne hodnotenie dôkazov súdmi nemôže zakladať žiaden zo zákonom formulovaných dovolacích dôvodov.

Najvyšší súd napokon dôvodil, že pokiaľ ide o sťažovateľom uplatnené námietky, ktorými sa snažil preukázať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tieto pod predmetné ustanovenie nemožno zahrnúť, pretože v tomto prípade môže byť dovolacím dôvodom len skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Najvyšší súd vysvetlil, že v rámci takto vymedzeného dovolacieho dôvodu je možné účinne namietat' vady právne, no nie je možné namietat' vady skutkové, a teda že skutkový stav zistený súdmi oboch stupňov bol ustálený nesprávne a neúplne. Podľa vyjadrenia najvyššieho súdu sťažovateľom formulované dovolacie námietky sa vôbec netýkali právneho posúdenia zistených skutkov a ani nesprávneho

použitia iného hmotno-právneho ustanovenia, ale, práve naopak, predostierali len spochybnenie skutkových záverov konajúcich súdov. Vo vzťahu k otázke právneho posúdenia zistených skutkov najvyšší súd skonštatoval správnosť súdom ustálenej právnej kvalifikácie. Najvyšší súd vyvrátil aj tvrdenie sťažovateľa o porušení princípu prezumpcie nevinu poukazujúc na to, že konajúci súd preveril všetky alternatívy vzniku dopravnej nehody, vyhodnotil vykonané dokazovanie a zároveň preveril obhajobu sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie sťažovateľa pre nesplnenie dovolacích dôvodov v zmysle ustanovenia § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Ústavný súd po preskúmaní namietaného uznesenia najvyššieho súdu dospel k týmto relevantným čiastkovým záverom:

V prvom bode odôvodnenia najvyšší súd podrobne vysvetlil konkrétny, sťažovateľom vymedzený dovolací dôvod poskytovaný ustanovením § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a teda podmienky jeho aplikovateľnosti. Najvyšší súd potvrdil rešpektovanie procesných práv sťažovateľa súvisiacich s jeho právom na obhajobu v posudzovanom trestnom konaní. Na základe interpretácie dotknutého ustanovenia súčasne vylúčil možnosť subsumovania argumentácie sťažovateľa týkajúcej sa námietok o nesprávnosti rozsahu vykonaného dokazovania a procesu jeho vyhodnotenia pod citovaný dovolací dôvod.

Najvyšší súd vyvrátil aj opodstatnenosť tvrdenia sťažovateľa o naplnení dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku poukazujúc na zákonnosť postupu dokazovania predmetného trestného konania a nemožnosť aplikácie citovaného ustanovenia vo vzťahu k označeným argumentačným námietkam sťažovateľa (o nesprávnosti hodnotenia dôkazov konajúcimi súdmi).

Napokon najvyšší súd poskytol výklad ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a poukázal na irelevantnosť argumentácie sťažovateľa obsahujúcej tvrdenia o skutkových vadách posudzovaného konania, ktoré v rámci označeného dovolacieho dôvodu namietat' nemožno. V tomto kontexte najvyšší súd zároveň potvrdil správnosť súdom určenej právnej kvalifikácie.

Najvyšší súd vychádzajúc z označených čiastkových záverov skonštatoval nedostatok sťažovateľom formulovaných dovolacích dôvodov a dovolanie ako neprípustné odmietol.

V prijatom uznesení najvyšší súd podrobne interpretoval dotknutú právnu úpravu týkajúcu sa mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku] a vo vzťahu k nej posúdil relevantnosť jednotlivých argumentačných námietok sťažovateľa. Najvyšší súd vyčerpávajúco odpovedal na ťažiskové argumenty sťažovateľa týkajúce sa jeho tvrdení o nesprávnosti procesu dokazovania. Na základe náležitého odôvodnenia vylúčil najvyšší súd danosť dovolacích dôvodov podľa citovaných ustanovení Trestného poriadku a rozhodol o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť.

Konštatovanie o neprípustnosti dovolania sťažovateľa bolo založené na racionálnom, podrobnom, a teda ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania.

Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, pretože sa opiera o náležité vysvetlenie právnej úvahy a vyčerpávajúcu odpoveď poskytnutú sťažovateľovi zo strany najvyššieho súdu, na ktorej tento postavil svoje rozhodnutie. Ústavný súd tak považuje odôvodnenia jeho rozhodnutia za dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v časti namietaného porušenia označených článkov ústavy, listiny a dohovoru predmetným uznesením najvyššieho súdu v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2012